

«Зачтото, отговори Марко, ми казвашъ всякога, че такывы работы не трѣбва да обаждаме другому».

«Яко добръ, рече майка му. Но менъ ако бѣ казалъ, нѣмаше ничто, напротивъ още быхъ ти дала нѣчто повечко отъ хлѣба и отъ масло-то да занесеш на сиромашкѣ-тѣ челядь».

Тогава Марко приказа майцѣ си все, что знаялъ за бѣдно-то състояніе на онѣхъ челядь, и въ возмездіе за добрынѣ-тѣ му, дадемуся дозволеніе да иде заедно съ слугѣ-тѣ, и да имъ даде много хранѣ и нѣколко дрешкы. Радость-та Маркова бѣ неисказана, а благодарность-та на ботушяра и на дѣца-та му къмъ мнѣчкый имъ благодѣтель изражавашеся повече съ слѣзы, нежели съ слова. Всичкы, кои чюхѣ тѣхъ работѣ, возлюбихѣ Марка, и станѣхѣ съ него пріятели. Той бяше на родители-ты си радость, а на други-ты примѣръ, когото всичкы бащи показвахѣ за подражаніе на дѣца-та си.

Слѣдователно, дѣца, продѣжи Теофилъ, какъ ви ся види той Марко?

А! яко добръ, извикахѣ дѣца-та, на които тая приказка бѣ направила голѣмо впечатлѣніе.

Твѣрдѣ добръ! рече Теофилъ. Радѣте и вы да бѣдете като него. Но въ той случай трѣбва да ви забѣлѣжѣ и това, че мнозина бывать благодѣтели, но неблагоразумно, и тогава благодѣніе-то не е добродѣтель, а работа повече за осѣжденіе. Ето что разумѣвамъ съ тѣя думы.